

Nozizwe DUBE

Voorzitter van de Vlaamse Jeugdraad

Sinds februari heeft de Vlaamse Jeugdraad een nieuwe voorzitter. Nozizwe DUBE (19) woont in Tervuren en is laatstejaars aan het Sint-Albertuscollege in Haasrode. Amper zes jaar geleden kwam ze van Zimbabwe naar België. Bedreven in de woordkunst, leerde ze in ijf tempo Nederlands. Nu mag ze drie jaar de stem van de Vlaamse jeugd laten weerklinken bij de Vlaamse regering.

‘De kansen die ik hier krijg, wil ik niet verloren laten gaan’

Christof BOUWERAERTS

Wanneer we haar in Leuven ontmoeten, kan Nozizwe DUBE het relaas van haar nog jonge leven haast op automatische piloot vertellen. De jongste tijd kreeg de nieuwe voorzitter van de Vlaamse Jeugdraad heel wat aandacht van de media. Dat is echter een kolfje naar haar hand. Op school in Zimbabwe nam ze al geregeld deel aan debatten en wedstrijden *public speaking*. Niet enkel kan ze iets goed uitleggen, deze sterke jonge vrouw heeft ook visie.

–U bent geboren in Zimbabwe. In welke omstandigheden kwam u naar België?

Aanvankelijk was het leven in Zimbabwe behoorlijk goed. Er was een degelijk schoolstelsel en we deden het goed in de landbouw. Rond m'n tiende veranderde dat. Door de hyperinflatie schoten onder meer de voedselprijzen van de ene op de andere dag de hoogte in. Leerkrachten verdienden plotseling te weinig en haakten af. En er was veel corruptie.

Mijn mama publiceerde af en toe opiniestukken tegen het regime van president Mugabe, die als een dictator over het land regeert. We beseften dat dat gevaarlijk was. Mensen die openlijk het regime bekritiseren, worden bedreigd, verkracht door politiemannen of soldaten, gegijzeld of ze verdwijnen gewoon. Op den duur liep mijn moeder te veel gevaar en vluchtte ze naar België, waar haar politiek asiel werd verleend. Zelf bleef ik nog drie jaar bij m'n grootouders in Zimbabwe wonen. Op m'n dertiende kon ik dankzij de mogelijkheid van gezinshereniging op mijn beurt naar België komen.

–U spreekt prima Nederlands. Hoe leerde u de taal in die korte tijdspanne?

Op het moment dat ik hier aankwam, had m'n moeder al uitgezocht hoe ik snel Nederlands kon leren. Zo kwam ik terecht in de OKAN-klas (Onthaalonderwijs Anderstalige Nieuwkomers, *n.d.r.*) aan het Sint-Albertuscollege. De eerste dag vroeg ik de leerkracht hoe lang iemand er gemiddeld over doet om de taal te leren. „Twee jaar”, zei ze. Zo lang wilde ik er niet over doen. Daarom zochten mama en ik nog meer manieren om mijn Nederlands te verbeteren. Ik sloot me aan bij Chiro en trok geregeld mee op sportkamp. Dat was leuk en het hielp

Nozizwe Dube wil als voorzitter luisteren naar jongeren om in hun naam te kunnen spreken. © Luc Gordts

me vooruit. Na zes maanden mocht ik de OKAN-klas al verlaten en het reguliere circuit vervoegen.

–U was dus wel erg gemotiveerd om Nederlands te leren. Vanwaar die drive?

Natuurlijk zag ik er de noodzaak van in eerst de taal te leren, maar ik wilde toch vooral zo snel mogelijk weer aansluiting vinden bij het reguliere onderwijs. Stu-

„Mij werd gezegd dat het twee jaar duurt om de taal te leren. Ik wilde het sneller doen”

deren deed ik altijd al graag. Mijn grootouders waren leerkracht en stimuleerden me altijd om te lezen. Door de crisis in Zimbabwe ervoer ik ook dat onderwijs allesbehalve vanzelfsprekend is. Er waren bijvoorbeeld klassen zonder degelijke handboeken en niet alle leerlingen had-

den een stoel ter beschikking. De kansen die ik hier krijg, wil ik dan ook niet verprutsen. Dat besepte ik al heel vlug.

–Welke andere cultuurverschillen ervaart u tussen België en Zimbabwe?

Wat me meteen opviel, was dat jongeren hier volwassenen mogen tegenspreken en hun eigen mening hebben. Dat is in Zimbabwe heel anders. Zeker als meisje moet je gehoorzamen aan wat je ouders zeggen. Zij leggen ook vast of je mag gaan studeren en welke richting je moet volgen. Ik vind het dan ook zeer waardevol dat jongeren hier een stem hebben waarnaar geluisterd wordt en dat jongeren zelf hun toekomst mogen uitstippelen.

–Dat brengt ons bij uw engagement voor de Vlaamse Jeugdraad. Hoe is dat gegroeid?

Een tijdlang schreef ik artikels voor het jongerenblad *Mijn Leuven*. Op de website van het blad las ik eens een oproep van de jeugdraad om deel te nemen aan een project over stemrecht vanaf de leeftijd van zestien. Aanvankelijk twijfelde ik, want ik was nog niet zo lang in België. Mijn moe-

der haalde me echter over de streep en uiteindelijk mocht ik de Vlaamse jongeren vertegenwoordigen tijdens een Europese conferentie in Denemarken. Ook nadien bleef ik de jeugdraad volgen en twee jaar geleden ging ik in op een vraag naar kandidaten voor de algemene vergadering. In het najaar van 2014 stelde ik me kandidaat voor het voorzitterschap.

–En met succes. Wat hoopt u te bereiken als voorzitter?

Politici lijken gelukkig meer naar de Vlaamse Jeugdraad te luisteren. Ik hoop er dan ook toe bij te dragen dat ze nog meer vanuit de leefwereld van de jongeren zelf gaan nadenken. Dat moet eigenlijk een spontane reflex worden.

–Welke dromen hebt u op persoonlijk vlak?

Ik wil nu vooral een goede keuze maken. Veel mensen zeggen dat ik politieke wetenschappen moet studeren. Maar ik hou ook erg van exacte wetenschappen en wil daar in voortgaan. De combinatie van sociaal engagement en wetenschap spreekt me erg aan.